

Persze mindez biztosan nem így történt. Petőfi mégsem halt meg, fényképész lett, azt beszélik róla. Tompa Mihály nevű *költő* egyszerűen nem létezik a magyar irodalom történetében. Arany János pedig mindenek ellenére is a legnagyobb *epikus* költőnk.

„De jól van így. Ő nem közénk való –
S ez, ami fáj, ez a vizasztaló.

[...]

S döbbenve ismerek fel rajzomon
Egy-egy vonást, mit szellemujja von.

Övé, kiáltom, itt, ez itt övé,
A szín erős, nem illik együvé.⁴²

⁴² Arany János: Emlények 1–3. (1855).